

Історії «Перехожих» написані у мережі і для мережі — упродовж двох з половиною років моїх мандрів Південно-Східною Азією. Я навіть не підозрював, що ці історії можуть стати книгою. Ідея такої «матеріалізації» виникла у видавця, за що я уклінно вдячний — і дарую йому тягар відповідальності за успішність цього проекту. Я довго не міг написати вступ, відредагувати тексти, бо всі вони — уже прожиті й пережиті. Мене рятувала тільки віра в те, що їх читали ще не всі — або ж не всі читали. Або, ймовірно, комусь захочеться побачити їх разом, під однією обкладинкою. Принаймні видавництву, мені і моїй мамі — за що я їй дуже вдячний.

«Перехожі» — це уривки із життя різних людей, фрагменти наших раптових зустрічей, а часом — підглядання у шпарину. Мандрівники зазвичай описують подорожі суто через власну призму. А ці тексти — невеличка спроба побачити мандри очима інших людей. Перша частина «Перехожих» — про Південно-Східну Азію. Чому? Із цим пов'язана дуже особиста історія.

Десь між другим і п'ятим класом загальноосвітньої київської школи я страшенно хворів і зовсім не відвідував занять. Якраз тоді почав всерйоз захоплюватися картографією і «українським імперіалізмом». Кожен мій день починався приблизно однаково: я сідав за величезний стіл, брав величезний аркуш (з тих, на яких тоді малювали стінгазети) і зачинявся у кімнаті. А тоді без поспіху створював власні політичні мапи реальних і вигаданих країн. На них, реальних і вигаданих, відбувалися

постійні баталії. Держави збільшувалися завдяки союзам — якийсь час я був навіть упевнений, що Європейський Союз придумав я, другокласник спеціалізованої школи імені Тараса Григоровича Шевченка. Тільки не встиг запатентувати... Втім, Кобзар теж багато чого не встиг, так що я не засмучувався.

Коли на планеті Земля нарешті закінчилася земля і вільного місця для військових баталій (у них найчастіше, звісно, перемогала Україна) не залишилося, довелося освоювати нові території і малювати політичну мапу Марса, а згодом і Місяця. Цікаво, що за моєю логікою люди (точніше, українці) захопили (точніше, освоїли) спершу сусідню планету, а не супутник. Так нам чомусь було зручніше. Можливо, тому, що на планеті більше місця для політичних баталій, не знаю.

Україна на моїх мапах завжди була великою імперією. Вона мала колонії і в Південній Африці, і в Бразилії, і Франція теж була частково окупована — що вже казати про Марс і Місяць. Я створював свої наддержавні об'єднання, а Україна простягалась до самих Уральських гір на схід. Ще змалку, мабуть, у мені проростало якесь зерно русофобії: на жодній із мап не було наддержави Росії, тільки якась Якутія, Сахалін — словом, братні українському народу території. Однією з таких окупованих територій став півострів Малакка. Я не жартую, які жартити? Тоді все було дуже серйозно. На Малацці тайці і малайці утворили автономію у складі України. Звісно, я не заперечував. Кожній країні я дозволяв мати прапор, але право його вигадувати і втілювати належало тільки мені — та й хіба могли вони намалювати краще за мене? Мої прапори були значно цікавіші, ніж оці сумні дво- чи триколори, і часто на них був якийсь безглуздий герб. Деталізувати мапу я любив значно більше, аніж товариш Сталін, тобто не малював кордони під лінійку і не «вбивав» країни. Ну хіба що тільки Росію — але ж тільки задля суверенності Якутії із Сахаліном!

Чомусь саме на півострів Малакка я вирішив витратити значно більше часу. Слід зазначити, що мої мапи були вкрай деталізовані і майже всі формату А1. Я взявся за Малакку — і повністю розробив її адміністративний устрій. На мапі були області української колонії...

Але потім почалася школа. У школі мені ясно сказали одно-класники: «Чим ти займаєшся? Ти шо, дебіл?». І мапи я перестав малювати, взагалі забув про них на довгі роки. Аж поки не організував перший тур чеського гурту «DVA» в Україні. Був 2010 рік, і цей тур змінив моє життя. Усього відбулося п'ять концертів, і вони стали початком чогось великого, бо за наступні два з половиною роки я долучився до створення трьохсот подій у восьми країнах. Але саме той перший тур не тільки спонукав мене до нової діяльності, а й став початком пошуку всіляких внутрішніх світів.

З'ясувалося, що соліст гурту Ян теж малював мапи вигаданих країн. Коли я приїхав до нього в гості в Пардубіце, він їх показав — і це було щось неймовірне! Він мав, приміром, мапу вигаданої країни, що складалася із тридцяти двох аркушів А1. Навіть складно уявити, скільки така мапа займає місця. Але лише завдяки Янові я згадав про власні мапи і тоді вперше їх йому показав. І натрапив на мапу Малакки. Про що я тоді думав? Це була, фактично, єдина адміністративна мапа, яку я створив. Чому саме Малакку я вирішив намалювати? Навіть не знаю.

Настав час змін, триста культурних подій за два з половиною роки — звучить дуже серйозно, але з кожною подією за спиною виростав величезний горб, кожен організований тур — це мільйони надісланих мейлів, це кореспонденція чотирма мовами, іноді безсенсовна, довга і глупа. Тож хотілося чогось нового, і перша ж відіслана аплікація, до якої я, здається, навіть

не ставився серйозно, привела мене саме туди — на мою Малакку. Так сталося, що приїхав я у те ж місце, яке в дитинстві так зацікавило мене на мапі. І то були вже наступні два з половиною роки внутрішніх пошуків, географічних відкриттів, антропологічних дослідів і етнографічних замальовок.

Вміщені тут історії майже не пов'язані одна з одною, тож можете читати їх хоч з кінця. Це те, що вдалося записати під час подорожей — на вісімдесятому поверсі хмарочоса, під пальмовим листком, яким я закривався від дощу, на мішках з бананами... У потягах, автобусах, на літаках, човнах — і навіть на мопеді.